

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: X, nar. X, bytem X, *zastoupený JUDr. Martinem Šilpochem, obecným zmocněncem, bytem Tábor, Budapešťská 2788/3*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2016, č. j. DSH/5409/16,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice, odboru správního ze dne 17. 3. 2016, č. j. MH/04239/2016, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to pro porušení § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona, za což mu byly uloženy sankce pokuty ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení

všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a úhrada nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.

V podané žalobě namítal, že jak prvoinstanční, tak i žalovaný důkazní břemeno postavili najisto pouze na svědecké výpovědi policisty, kterou označili jako nezpochybnitelnou z důvodu, že je svědek jako policista pod služební přísahou. Správní orgán uvedl, že nemá důvod těmto zjištěným skutečnostem nevěřit a zjištěné skutečnosti bez dalšího vyhodnotil jako věrohodné, nezaujaté a nezkreslené. Naopak výpověď žalobce považoval jako účelovou. Žalovaný tak pracoval pouze s důkazy, kterými jsou oznámení o přestupku a provedená svědecká výpověď policisty. Ačkoli žalobce ve svém odvolání poukazoval na rozpory ve svědecké výpovědi svědka (rozpor v uvedené vzdálenosti ujetí do místa kontroly, uvedený kouř z výfuku mopedu, místní podmínky odpovídali rychlosti pomalé jízdy na kole), žalovaný pouze na základě věrohodnosti svědka rozhodl o vině žalobce.

V této souvislosti žalobce poukazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se opakovaně zabývala otázkou, jak hodnotit situaci, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. V případě žalobce byl svědek pouze policista a jediným důkazem bylo oznámení o přestupku sepsaný na místě kontroly.

Podle žalobce se žalovaný nevyrovnal s námitkami žalobce, ale dále žalobci k tíži přičetl, že vzhledem k tomu, že žalobce při sepisování oznámení o přestupku nic nenamítal a oznámení přestupku bez dalšího podepsal, je jeho tvrzení o nefunkčnosti motoru a jeho pohánění „šlapáním“ tvrzením účelovým. Žalovaný nemohl jednu či druhou „stranu“ označit za nevěrohodnou již z povahy věci a *a priori* předpokládat, že žalobce uvádí nepravdivé údaje.

Svědecká výpověď policisty je pouze jako jeden z důkazních prostředků, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz. Žalovaný se nevyrovnal s námitky žalobce a svůj výrok o vině opřel pouze o výpověď svědka, v návaznosti na jím sepsané oznámením o přestupku.

Žalobce v této souvislosti dále namítal, že se žalovaný nevyrovnal s hodnocením důkazů, kdy na jedné straně stojí tvrzení policisty podepřené podepsaným oznámením o přestupku, a na straně druhé tvrzení žalobce, které bylo označeno žalovaným jako účelové již z důvodu, že nebrojil v prvotní fázi při sepisování oznámení o přestupku. Dle žalobce se žalovaný s rozpory, které ve svém odvolání uvedl žalobce, nevypořádal.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na své argumentaci uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž konstatoval, že jeho rozhodnutí nemůže být nepřezkoumatelné, neboť se řádně vypořádal se všemi námitkami žalobce uvedenými v odvolání, tedy tvrzení žalobce, že se s těmito nevypořádal či nevypořádal

dostatečně, není důvodné. Žalovaný měl v daném případě skutkový stav věci za spolehlivě zjištěný provedeným dokazováním. Dalšími námitkami žalobce uvedenými v žalobě se žalovaný podrobně zabýval v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal.

Žalovaný dále konstatoval, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí řádně odůvodnil, jakými úvahami byl veden při přezkoumání správnosti hodnocení důkazů i jaké úvahy vedly k závěru o účelovosti žalobcovy argumentace. V rámci těchto svých úvah se taktéž zabýval žalobcem namítanými rozpory ve svědecké výpovědi, kdy však skutečné a podstatné rozpory ve svědecké výpovědi neshledal.

K námitce žalobce ohledně údajné judikatury při rozporných závěrech svědků s tvrzením obviněného z přestupku žalovaný uvedl, že žalobce nikterak nespécifikoval zmiňovanou judikaturu spisovými značkami ani čísly jednacími, tedy není zřejmé, jaké závěry byly ze strany NSS přijaty a jaké byly okolnosti dané konkrétní věci. Žalovaný konstatuje, že je přesvědčen, že jeho závěry v nyní posuzované věci byly učiněny v souladu se zákonem i konstantní judikaturou. Navíc svědecká výpověď policisty nebyla jediným důkazem v předmětné věci, neboť jako důkaz bylo provedeno oznámení přestupku, výpis z evidenční karty řidiče, z něhož vyplývá toliko držení řidičského oprávnění skupiny T, kdy tyto důkazy byly dále v souladu s úředním záznamem sepsaným po silniční kontrole. Z tohoto je tak zřejmé, že rozhodováno bylo na základě uceleného řetězce důkazů a podkladů, tudíž tvrzení žalobce byla provedeným dokazováním vyvrácena a navíc s ohledem na procesní taktiku žalobce byla považována za účelová. Žalovaný dále konstatoval, že předmětné námitky žalobce již řádně vypořádal správní orgán I. stupně a žalovaný shledal obdobné závěry. Hodnocení výpovědi svědka bylo správním orgánem I. stupně provedeno adekvátním způsobem dle zjištěných skutečností, přičemž z těchto taktéž vycházel i žalovaný. S ohledem na zjištění z provedeného dokazování pak přijal závěry o účelovosti tvrzení žalobce. Žalovaný poznamenal, že žalobce vytrhl z kontextu vyjádření žalovaného o účelovosti vyjádření žalobce. Žalovaný dále poukazoval na skutečnost, že hodnocení výpovědi svědka - účastníka řízení prováděl v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, přičemž žádný z důkazů nepovyšoval a při hodnocení výpovědi svědka policisty Z. a žalobce se zabýval jejich tvrzeními ohledně jejich věrohodnosti a souladu s dalšími důkazy a podklady a na základě tohoto pak přijal předmětné závěry, na kterých plně setrval.

Žalovaný se neztotožnil s tím, že by nebyl oprávněn přijmout závěr o nevěrohodnosti žalobce, kdy upozornil na to, že závěr o nevěrohodnosti žalobcových tvrzení nebyl činěn z důvodu, že by byla předpokládána nepravdivost tvrzení žalobce, nýbrž na základě provedených důkazů a podkladů a dále na základě procesní taktiky žalobce. Žalobce v žádné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nepřijal závěr o nezpochybnitelnosti výpovědi svědka policisty, tedy že by a priori vždy byla výpověď policisty věrohodná. Takto na výpověď svědka nenahlížel s ohledem na jeho argumentaci ani správní orgán I. stupně.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 10. 11. 2015 sepsané Policií ČR, Krajským ředitelstvím Plzeňského kraje, obvodní oddělení Horažďovice a úřední

záznam z téhož dne, podle kterých dne 10. 11. 2015 v 13:25 hod byla prováděna v Horažďovicích v ulici Strakonická silniční kontrola motocyklisty, který jel na malém motocyklu JAWA BABETA bez přilby. Motocykl byl zastaven předepsaným způsobem před domem čp. 148. Řidičem motocyklu byl žalobce, který na výzvu předložil řidičský průkaz ŘP č. X, oprávnění pro skupinu „T“, zákonné pojištění nepředložil. Vysvětlení do oznámení o přestupku neuvedl žádné, ačkoliv z pořízeného úředního záznamu vyplývá, že při silniční kontrole uvedl, že přilbu nemá, a že se domníval, že na řidičské oprávnění pro traktor může moped řídit, a že nemusí mít pojistku. Správní spis rovněž obsahuje Výpis z evidenční karty osoby X ze dne 26. 11. 2015, kde je uvedeno, že je držitelem řidičského průkazu pro skupinu vozidle „T“, a to od 28. 4. 2010.

Žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na 5. 2. 2016 v 8:30 hod, přičemž byl zároveň poučen o svých právech ve smyslu § 33 a 36 správního řádu. Při ústním jednání vypověděl, že motocykl vezl ukázat jeho kamarádovi, neboť byl nepojízdný, a aby ho nemusel tlačit, použil ho jako kolo. Motocykl má spínač, který zabraňuje motoru, aby startoval při každém šlápnutí do pedálu, spínač byl vypnutý, motor byl vypnutý, protože nefungoval. S motocyklem dojel, jako na kole až na Husovo náměstí, kde žalobce zastavila hlídka Policie ČR.

Při ústním jednání dne 7. 3. 2016 byl správním orgánem vyslechnut svědek, zasahující policista prap. V. Z., který vypověděl, že dne 10. 11. 2015 řídil služební vozidlo, vyjížděl z ulice Ševčíkova a Příkopy na hlavní ulici Strakonická, zleva viděl řidiče na mopedu, který měl na hlavě čepici, bez helmy a bez brýlí. Když poprvé viděl žalobce, byl svědek na křižovatce u hotelu Práchen, jako první v pořadí s vozidlem. Řidič jel ve směru k Husovo náměstí a zde v prostoru domu č. p. 148 motocykl hlídka Policie ČR předepsaným způsobem zastavila, neboť neměl helmu a brýle. Žalobce ujel cca 300 metrů od chvíle, kdy ho svědek spatřil do doby, než ho zastavil. Řidič předložil řidičský průkaz, resp. řidičské oprávnění na skupinu T, k vozidlu Jawa Babeta neměl žádné doklady, ani zákonné pojištění. Dále svědek k otázce správního orgánu uvedl, že od svých patnácti let řídí malé motorové i větší motocykly a hodně krát za život jel na babetě. Uvedl, že ví jaké to je jezdit na ní a šlapat. V daném případě se nejednalo o šlapání, ale o jízdu s motorem, z výfuku motocyklu po celou dobu jízdy šel kouř, jak to u dvoudobých motorů bývá. Po zastavení žalobce na určeném místě motor ještě chvíli běžel, a před započítáním kontroly svědek žalobce vyzval, aby motor vypnul. Babetu žalobce použil jako motorové vozidlo. Dále svědek konstatoval, že nebylo potřeba ověřovat si nějakým způsobem skutečnost, že žalobce použil babetu jako motorové vozidlo, neboť před svědkem na jeho výzvu žalobce motor vypnul. Žalobce na místě kontroly uvedl, že jede do práce a že spěchá.

Dne 17. 3. 2016 vydal správní orgán **prvoinstanční rozhodnutí**, v němž shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu pro porušení § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona. V odůvodnění správní orgán uvedl, že hodnotil všechny listinné podklady s provedenými důkazy jak jednotlivě, jak ve vzájemných souvislostech a dospěl k závěru, že podklady (oznámení o přestupku, evidenční karta řidiče, vyjádření obviněného, svědecká výpověď prap. Z. na jejichž základě rozhodoval, jednoznačně prokazují spáchání uvedeného skutku žalobcem

a dále dospěl k závěru, že v souladu s § 3 správního řádu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán měl přestupek za spolehlivě zjištěný oznámením o přestupku, v němž jsou zaznamenány skutečnosti zjištěné policistou při šetření dané věci, při výkonu jeho povolání pod služební přísahou, který nemá na bezdůvodném poškození žalobce žádný zájem, a správní orgán nemá důvod těmto zjištěným skutečnostem nevěřit. Proto hodnotil tyto zjištěné skutečnosti policisty jako věrohodné, nezaujaté a nezkreslené. Dále měl správní orgán přestupek za zjištěný výpisem z centrálního registru řidičů, ze kterého vyplývá, že v daném místě a čase, byl žalobce držitelem řidičského oprávnění pouze pro skupinu „T“. Správní orgán uzavřel, že oznámení o přestupku, společně s výpisem z evidenční karty řidiče a s provedenou výpovědí svědka nejen společně vzájemně korespondují, ale především prokazují, že žalobce svým jednáním naplnil znaky skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o silniční kontrole. K vyjádření žalobce, že babetu použil pouze, jako jízdní kolo poté správní orgán uvedl, že takovéto tvrzení považuje za účelové, neboť zejména nashromážděné důkazy prokazují, že žalobce motocykl použil jako motorové vozidlo.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný podrobně vypořádal s jednotlivými námitkami žalobce, a zejména konstatoval, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí neshledal jeho vnitřní rozpornost ani nepřezkoumatelnost. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně řádně hodnotil podklady pro rozhodnutí i provedené důkazy a též vymezil, jaké závěry z jednotlivých provedených důkazů a podkladů vyvodil, tedy v tomto nebylo zjištěno žádné pochybení a správní orgán I. stupně dostal plně § 68 odst. 3 správního řádu. V řízení bylo provedeným výsledkem svědka policisty Z. vyvráceno tvrzení žalobce, že tento užil Babetu jako jízdní kolo z důvodu její nepojízdnosti. Žalovaný taktéž jako správní orgán I. stupně neměl důvod pochybovat o věrohodnosti svědecké výpovědi svědka policisty Z., neboť jde o nezávislého svědka, který skutečnosti, jenž popisoval, zjistil v rámci výkonu své služební činnosti a žalobce nezná. Zároveň nebyly zjištěny ani žádné jiné důvody, pro něž by svědek Z. měl být vůči odvolateli zaujatý a měl vypovídat nepravdivě. Žalovaný dále uvedl, že je pro posouzení věci irrelevantní, zda předmětnou Babetu užil žalobce v provozu na pozemních komunikacích z důvodu jejího převážení na opravu či zda důvodem jejího užití v silničním provozu byla přeprava odvolatele do zaměstnání. V daném případě je také zcela irrelevantní, zda jel do svého zaměstnání (čemuž neodpovídá směr jízdy) či jel na jiné místo. I pokud by žalobce v danou dobu nejel do práce, či do této nejel přímou cestou, pak toto nemá podstatnější vliv na věrohodnost svědecké výpovědi svědka policisty Z. neboť v ostatních skutečnostech je jeho výpověď v souladu s podklady obsaženými ve spisové dokumentaci a plánovaný cíl jízdy žalobce nemá žádný vliv na skutečnost, že řízením motocyklu Jawa Babeta bez řidičského oprávnění skupiny AM se žalobce dopustil předmětného přestupku. Tvrzení žalobce, že to, že neměl na hlavě řádně připevněnou ochrannou přilbu a brýle, potvrzuje skutečnost, že babetu užil, jako jízdní kolo nemůže žalobce zprostit odpovědnosti za předmětný přestupek za situace, kdy z provedené svědecké výpovědi svědka vyplývá, že předmětná babeta byla použita na pozemní komunikaci jako motorové vozidlo, kdy motor byl v chodu, z výfuku šel kouř a k vypnutí motoru došlo až na žádost policisty. Toto tvrzení žalobce tak bylo podle žalovaného provedeným dokazováním vyvráceno. Dále žalovaný uvedl, že z výpovědi svědka policisty Z. vyplývá, že žalobce od chvíle, kdy byl upozorován svědkem, do chvíle zastavení k silniční kontrole ujel vzdálenost cca 300 metrů. Toto tvrzení svědka nebylo

na základě námitek žalobce o vzdálenosti místa stání policisty do místa zastavení vozidla (122 metrů) vyvráceno, neboť z vyjádření svědka policisty vyplývá, že tento uváděl vzdálenost mezi místem, kde poprvé uviděl žalobce na předmětném motocyklu, do místa, kde tohoto zastavil. Samotná skutečnost, že (dle volně dostupného internetového serveru www.mapy.cz) je vzdálenost mezi místem, kde stálo vozidlo svědka Z. a místem zastavení odvolatele k silniční kontrole, jen 122 metrů, tak nemůže zpochybnit skutečnost, že žalobce byl pozorován svědkem již dříve než v místě, kde stálo služební vozidlo. Žalovaný považoval také námitky žalobce ohledně možností svědka Z. na krátkou vzdálenost provést zastavovací manévry rukou po vystoupení z vozidla za účelové tvrzení, kterým se snažil znevěrohodnit svědeckou výpověď. K tvrzení žalobce, že pokud by řídil vozidlo poháněné motorem, pak by do místa silniční kontroly musel ujet větší vzdálenost, a tedy malá vzdálenost odpovídá pomalé jízdě na kole, žalovaný uvedl, že je rovněž považuje za účelové. Závěrem žalovaný konstatoval, že s přihlédnutím ke všem podkladům pro rozhodnutí nelze shledat, že by některý z podkladů či provedených důkazů byl v rozporu s výpovědí předmětného svědka, tedy nebyly shledány absolutně žádné důvody, pro něž by mohla vzniknout jakákoli pochybnost o věrohodnosti svědecké výpovědi předmětného svědka policisty Z.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítal, že správní orgány obou stupňů rozhodly o vině žalobce pouze na základě svědecké výpovědi policisty Z., kterou shledali za věrohodnou a nezkreslenou v návaznosti na jím sepsané oznámení o přestupku. Zároveň tvrzení žalobce shledaly bez dalšího za účelové. Dle žalobce se žalovaný nevyrovnal rovněž s hodnocením důkazů.

Soud souhlasí s názorem žalobce, že při posuzování, zda došlo ke spáchání přestupku nelze bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označit za nevěrohodnou již z povahy věci. Policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007 – 114). Soud však v obecné rovině zdůrazňuje, že policisté jsou úředními osobami, proto není v první řadě třeba o věrohodnosti jejich výpovědí pochybovat, což ovšem neplatí např. tehdy, pokud z okolností konkrétního případu vyplýne zájem policisty na výsledku přestupkového řízení.

Soud nepřisvědčil shora uvedené argumentaci žalobce o tom, že správní orgány obou stupňů rozhodly o vině žalobce pouze na základě svědecké výpovědi policisty. V řízení před správními orgány byly zhodnoceny všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech, přičemž byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán I. stupně nevyhodnotil svědeckou výpověď policisty jako věrohodnou, bez toho aniž by ji nejprve nezhodnotil s ohledem na další podklady, které měl při svém rozhodování k dispozici (oznámení o přestupku, úřední záznam a výpis z centrálního registru řidičů). Soud se s jeho hodnocením zcela ztotožnil. Policista vypovídal bez sebemenších pochyb nezainteresovaně. V jeho případě tak jde o nezávislého svědka, který popsal skutečnosti, zjištěné v rámci výkonu své služební činnosti, přičemž tyto popsané skutečnosti vyplývaly i z dalších podkladů, které měl správní orgán k dispozici při svém rozhodování. Správní orgány své úvahy o věrohodnosti svědka řádně zdůvodnily a přezkoumatelným způsobem vyjádřily ve svých rozhodnutích. A až na základě hodnocení provedených důkazů správní orgány uvedly i jaké úvahy je vedly k závěru o účelovosti žalobcovy argumentace. Tvzení žalobce tak nebyla správními orgány označena za účelová, bez toho aniž by nejdříve nebyla posouzena s ohledem na podklady, na jejichž základě rozhodovaly.

Soud dále konstatuje, že po přezkoumání napadeného rozhodnutí má za to, že se žalovaný vypořádal se všemi žalobcem v odvolání uplatněnými námitkami, a to řádně a přezkoumatelným způsobem, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný v této souvislosti vypořádal i s žalobcem poukazovanými rozpory ve výpovědi policisty a tvrzeními uplatněnými žalobcem ve svém vyjádření při ústním jednání před správním orgánem I. stupně a v podaném odvolání. (str. 5-7). Soud se s posouzením žalovaného ztotožnil.

Závěrem soud uvádí, že v souzené věci má naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu porušením § § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona za prokázané, a to zejména výpovědí policisty prap. Z., který vypovídal věrohodně, konzistentně a jeho výpověď je podpořena listinnými důkazy, a to oznámením o přestupku a výpisem z centrálního registru řidičů.

Co se týče žalobcem poukazované konzistentní judikatury Nejvyššího správního soudu k otázce hodnocení jediného důkazu o spáchání přestupku, kterým je výpověď zasahujícího policisty, soud uvádí, že judikatura Nejvyššího správního soudu zabývající se problematikou svědeckých výpovědí policistů je obsáhlá. Tudíž z pouhého obecného odkazu žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu není zřejmé, jaké závěry, které měly být dle žalobce ze strany NSS přijaty, jsou pro projednávanou věc stěžejní.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 30. října 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: M. K.